

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3641

гр. София, 01.12.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 93-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: П. Д. П.

като разглежда докладваното от П. Д. П. Частно наказателно дело № 20221110212140 по описа за 2022 година

гр. София, 30.11.2022г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 93-ти състав, в закрито съдебно заседание на тридесети ноември две хиляди двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: П. Д.

като разглежда докладваното от съдия П. Д. **ЧНД № 12140/2022** по описа на съда за **2022 год.**, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 НПК.

С Постановление от 12.09.2022 г. на прокурор при Софийска районна прокуратура(СРП), на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 2 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство (ДП) № 441/2021 г. по описа на Следствен отдел на Софийска градска прокуратура (СО-СГП), респективно прокурорска преписка (пр.пр.) № 46375/2019 г. по описа на СРП, образувано за престъпление по чл. 143, ал. 1 НК.

В същото постановление са спрени производствата по чл. 339а, ал.1 и чл. 159, ал.1 от НК на основание чл. 244, ал. 1, т. 2 от НПК, тъй като извършителят не е разкрит.

Срещу постановлението на СРП за прекратяване на наказателното производство по ДП № 441/2021 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 46375/2019 г. по описа на СРП в законоустановения срок е постъпила жалба от А. М. Ц.-М.а, ЕГН *****, в качеството ѝ на пострадало лице, чрез упълномощен представител – адвокат К. С. от САК, съдебен адрес: гр. София, ул. „Антим I” № 38, кантора № 1. Иска се постановлението да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно, породено от едностранчивото и превратно обсъждане на наличната доказателствена съвкупност от страна на наблюдаващия делото прокурор, довела го до неправилни правни изводи за липсата на осъществен състав на престъпление от общ характер, а именно за престъпление по чл. 143, ал.1 от НК. Не се споделят изводите на прокурора, тъй като били противоречиви и неправилно постановени, поради което се моли постановлението за прекратяване да бъде отменено. В допълнение се

дават твърдения за противоречия между мотиви и диспозитив за спиране на производството във връзка с престъпления по чл. 159, ал.1 от НК и чл.339а, ал.1 от НК.

Жалбата е подадена срещу прокурорски акт от категорията на подлежащите на съдебен контрол, от субект, разполагащ с правен интерес от оспорването му, поради което се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Безспорно жалбоподателката А. М. Ц.-М.а, ЕГН ***** притежава процесуалното качество на пострадал по смисъла на чл. 74, ал. 1 НПК, доколкото същата е претърпяла преки и непосредствени неимуществени вреди от инкриминираното от държавното обвинение деяние, за което е привлечен като обвиняем Д. М.. В този смисъл е и константната практика на върховната съдебната инстанция, която допуска участието на частен обвинител и граждански ищец в съдебната фаза по дела с предмет извършено престъпление по чл. 143, ал.1 от НК, а това обстоятелство обуславя неговата надлежна процесуална легитимация да оспори постановления прокурорски акт, с който е финализирано наказателното производство.

Съдът, след като се запозна с материалите по делото и с доводите на жалбоподателя, намира за установено следното **от фактическа страна**:

Досъдебното производство е образувано по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК, със съставянето на протокола за първото действие по разследването – разпит на свидетел от 12.11.2019 г. и е заведено с № 1937/2019 г. по описа на 07 РУ-СДВР. С Постановление на СРП от 05.11.2021 г. на основание чл. 194, ал. 1 ,т. 3 от НПК ДП е иззето от 07 РУ-СДВР и е възложено на следовател от следствия отдел на Софийска градска прокуратура.

Д. О. М. и А. М. Ц.-М.а били съпрузи в периода от 2008 г. до 2017 г., когато бракът им бил прекратен. От връзката имали три деца - М., Пресиан и Д.. След прекратяването на брака им, през 2019 г. А. Ц.-М.а заживяла, във фактическо съжителство с новия си приятел - Красимир Маринов. Междувременно Д. М. започнал да търси комуникация с А. Ц.-М.а, като ѝ предлагал да подновят отношенията си и отново да имат връзка, но тя не била съгласна. За времето от неустановена дата през м. октомври 2019 г. до 06.11.2019 г., Д. О. М. изпратил множество съобщения през платформа за онлайн комуникация (Imessage) до А. М. Ц.-М.а, както и до техния син - М. Димитров М., че ако А. Ц.-М.а не му даде шанс да се съберат отново „ще качи снимки и клипчета в някой сайт“, щом като тя не иска да се раздели с настоящия си приятел - Красимир Любенов Маринов, „наистина трябва да я съсипе“, „непременно да разкара (Красимир) и да му даде шанс. А. Ц.-М.а възприела тези съобщения до като се намирала в гр. София и в Обединено Кралство Великобритания и Северна Ирландия.

В комуникацията си с М. М., Д. М. написал: „след малко ще публикувам всичките ѝ снимки“ и, че „...ще изпрати линковете към нейните шефове, като първа стъпка“. Д. М. подканял М. М. да убеждава майка си да се раздели с Красимир Маринов и да му даде втори шанс да бъдат семейство. В комуникацията си с А. Ц.-М.а, Д. М. заявил, че „някой ден ще направи така, че да няма връщане; назад“. Също така, в същата комуникация, М. е заявил на А. Ц.-М.а, че ако му даде шанс и той отново се провали в тяхната връзка ще ѝ даде всички

декларации за децата и всичките компрометиращи я материали. В същата комуникация, М. е изпратил линк към сайт, съдържащ порнографско съдържание, с участието на А. Ц.-М.а.

На неустановена дата през м. март 2020 г. неустановено лице публикувало в интернет сайтове снимки и видеозаписи на обвиняемия М. и свидетел Ц.- М.а с интимен характер, някои от които имащи порнографско съдържание. Подобно съдържание било установено от А. Ц.-М.а, както и от нейни колеги и приятели - Борислава Емилова Димова и Атанас Чавдаров Чанчев в сайтове, в интернет-пространството. Същите й оказали съдействие в комуникацията с въпросните сайтове във връзка със свалянето на съдържанието в тях с участието на А. Ц.-М.а.

На 08.05.2020 г., в гр. София, св. Крaсимир Маринов и св. Ц.-М.а установили наличие на техническо устройство, поставено върху ползвания от тях автомобил марка/модел „Шкода Октавия“ с рег. номер СВ 7741 НС. Въпросното устройство било предадено на органите на МВР и от изготвената техническа експертиза се установило, че представлява GPS проследяващо устройство с GSM канал за връзка. В заключението на вещото лице се разбира, че обектът представлява специално техническо средство, което служи за негласно събиране на информация за местоположението на обекта, към който е прикрепен.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

От гледна точка на процесуалния закон

Съдебният контрол върху постановленията за прекратяване на наказателното производство следва да даде отговор на въпросите дали са извършени всички необходими действия по разследването, изяснена ли е фактическата обстановка и правилна ли е дадената материалноправна квалификация на инкриминираното деяние. В производството по чл. 243 от НПК съдът може да преценява дали събраните по досъдебното производство доказателства са достатъчни за правилното решаване на казуса, при което не се касае за подмяна на вътрешното убеждение на решаващия орган (на прокурора), а до съдебен контрол по спазването на закона при упражняване на правомощията на прокурора, в досъдебната му фаза да прекрати наказателното производство и по този начин да прегради пътя на бъдещо съдебно производство.

Относно материалния закон:

Принудата по чл.143 от НК означава, противоправно мотивиране на пострадалия към поведение, което той пожелае. Въздействието върху психиката на последния се постига посредством упражняването на физическа сила или заплашване. Престъплението е резултатно, като престъпният резултат е поведението на пострадалия, който извършва, пропуска или претърпява нещо, противно на волята си, като има личен характер, а не е акт на имуществено разпореждане, в противен случай трябва да се говори за изнудване по чл. 214 от НК. В настоящия случай обвиняемият Д. М. е направил опит да принуди пострадалата А. Ц.-М.а да направи нещо против волята си – раздяла с настоящия й приятел и да заживее с обвиняемия, като използвал за целта заплашване, че ще разпространи в интернет материали, които са от естество да изложи на опасност честта й. Правилно прокурорът е преценил, че

физическият елемент отсъства, но е на лице друг елемент от обективния състав на престъплението, а именно заплашване, с което да урони честта на пострадалата. Съдът намира, че е неправилна преценката за липса на елемент от обективната страна на деянието. В допълнение към това, независимо, че престъпният резултат, предвиден в състава на престъплението по чл. 143, ал.1 от НК не е настъпил, поради независещи от дееца причини, престъплението е извършено в условията на довършен опит по смисъл на чл. 18, ал.1 от НК. Този извод се налага, тъй като за да бъде осъществен съставът на чл. 143 от НК, е необходимо да бъде оказано въздействие върху психиката на пострадалия по един от предвидените в закона начини, като предназначението на това въздействие е да мотивира жертвата противно на действителната си воля да предприеме желано от дееца поведение. Съдът приема, че извършеното от обвиняемия М. - да заплашва А. Ц.- М.а, че ако „не му даде шанс да се съберат отново ще „качи“ нейни снимки и клипчета с порнографско съдържание в интернет, щом като тя не желае да се раздели с настоящия си приятел Красимир Маринов“, е именно такова въздействие върху психиката на жертвата. И доколкото А. Ценева-М.а не е извършила исканото от извършителя действие, т.е. да се съберат отново и да се раздели с приятеля си Красимир Маринов, то във всеки случай обвиняемият е реализирал опит за извършване на престъплението „принуда“, т.е. деяние по чл.143, ал.1 от НК, вр. чл.18, ал.1 от НК.

Съдът намира, че събраната доказателствена съвкупност сочи наличие и на субективния признак- престъплението е извършено в условията на пряк умисъл. Обв. Д. О. М. напълно е съзнавал обективните елементи от състава на престъплението, както е съзнавал и обществено-опасния характер на деянието, предвиждал е и пряко е целял настъпването на общественоопасните последици. Същият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното към момента на деянието и съответно е съзнавал смисъла и значението на изречените от него думи и отрицателният ефект, които същите са могли да предизвикат у пострадалата под формата на заплашване, че ще урони честта ѝ, какъвто ефект е целял да постигне.

По тези съображения съдът намира, че от обективна и субективна страна е осъществен състава на престъплението „принуда“ чрез „заплашване“, целящо заганяване на „честта“ на пострадалата А. Ц.-М.а, т.е. обвиняемият Д. О. М. е извършил престъплението по чл. 143, ал.1, т.2 от НК, във връзка с чл. 18, ал.1 от НК. Изтъкнатите съображения мотивират съда да приеме за неправилни крайните правни изводи на прокурора, че образуваното наказателно производство следва да бъде прекратено, поради липсата на осъществено престъпление от общ характер. В тази връзка, атакуваният прокурорски акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен и неправилен, в частта за прекратяване на производството за престъпление по чл. 143, ал.1 от НК, а делото - върнато на СРП за изпълнение на задължителните указания по прилагане на материалния закон.

По отношение на установеното съдържание у иззети предмети на обвиняемия Д. М., имащи порнографски характер, от доказателствата по делото се установява, че същите са създадени за лични цели както от обв. М., така и от самата пострадала А. М. Ц. - М.а. Към

момента, на създаването им не се установява никой от тях да е имал намерение да ги разпространява. Съдът не споделя мнението на принципала на досъдебното производство, че пострадалата А. М. Ц.-М.а сама напълно доброволно ги е изпращала на обвиняемия М., който по онова време ѝ е бил съпруг, тъй като по приложените доказателства по делото, е установен системен тормоз върху пострадалата, който е довел до последвалата Заповед за незабавна защита, издадена от Софийски районен съд, гражданска колегия, по гр. дело № 64211/2019 г. Поради тази доказателствена съвкупност съдът не приема изводите, изложени в Постановлението като се счита, че обвиняемият е разпространил порнографски материали, с които е целял да опозори честта на пострадалата. Съгласно чл. 93, т. 28 от НК „Порнографски материал“ е неприличен, неприемлив или несъвместим с обществения морал материал, който изобразява открито сексуално поведение. За такова се приема поведение, което изразява реални или симулирани полови сношения между лица от същия или различен пол, содомия, мастурбация, сексуален садизъм или мазохизъм, или похотливо показване на половите органи на лице. Безсъмнено, характерът на материалите е порнографски. От приложените доказателства по делото, съдът намира, че обвиняемият Д. О. М. е разбирал действието и значение на постъпките си и е извършил разпространението на порнографския материал, без съгласието на вече бившата му съпруга. Съдът приема, че обвиняемият Д. О. М. напълно е съзнавал обективните елементи от състава на престъплението, както е съзнавал и общественно-опасния характер на деянието, предвиждал е и пряко е целял настъпването на общественноопасните последици. Той е могъл да разбира свойството и значението на извършеното към момента на деянието и съответно е съзнавал смисъла и значението на изречените от него думи и отрицателният ефект, които същите са могли да предизвикат у пострадалата под формата на заплашване, че ще урони честта ѝ, какъвто ефект е целял да постигне. С деянието си е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 159, ал.1 от НК.

Воден от горното, и в тази част на постановлението за прекратяване на наказателното производство – а именно спиране на производството, поради това, че не е разкрит извършител, трябва да се отмени. По тези съображения съдът прие, че е необходимо продължаване на разследването и връщане на делото на прокуратурата с оглед правилното прилагане на закона.

Относно престъпление по чл. 339а, ал. 1 от НК, чийто състав систематически се съдържа в глава XI от Особената част на НК "Общопасни престъпления" има специфичен родов обект, свързан с общото опазване на обществото и по-конкретно негласното събиране на информация. В допълнение престъплението по чл. 339а, ал.1 от НК е от категорията на тези на формално извършване и от обективна страна в състава на това престъпление не са включени настъпването на вреди или вредни последици, което изключва и наличието на "пострадал", конкретно физическо лице, тъй като при осъществяването на престъпния състав не се нарушават права на отделната личност, респ. такова заглавие се явява несъставомерно. От друга страна, аналогията между употребените в разпоредбите на чл. 243, ал. 4 от НПК и чл. 74 от НПК изрази - "пострадал", води до извод, че законът дава възможност единствено на лицето, претърпяло вреди от престъплението, да защити

интересите си по реда на съдебния контрол срещу незаконосъобразното прекратяване на наказателното производство. В конкретния случай правилно пострадалото лице А. Ц.-М.а е предявила претенция, да защити интересите си, тъй като е налице несъответствие между фактическа обстановка и направените правни изводи, от страна на наблюдаващия прокурор.

Съобразно разпоредбата на чл. 339а, ал.1 от НК, който без надлежно разрешение, което се изисква по закон, произвежда, използва, продава или държи специално техническо средство, предназначено за негласно събиране на информация, се наказва с лишаване от свобода от една до шест години, като съгласно разпоредбата на ал.3 от същия член специалното техническо средство се отнема в полза на Държавата. В НК липсва легално определение на понятието специално техническо средство и какво е това средство, което е предназначено точно за негласно събиране на информация. Според съда в конкретния случай е аргументирано разширително тълкуване на понятието специално техническо средство, като тук следва да се има предвид всички скрити камери, подслушвателни устройства, записващи елементи, средства за контрол на комуникациите, включително и тези в интернет. За да се ангажира наказателната отговорност по чл. 339а, ал.1 от НК на първо място трябва да има специални технически средства, на второ- те следва да се поставени тайно и на трето място чрез тях негласно да се събира информация. В тази насока съдът приема, че легалната дефиниция на понятието специално техническо средство се покрива с дадената такава за специално разузнавателно средство в Закона за специалните разузнавателни средства. Съобразно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от ЗСРС, „специални разузнавателни средства по смисъла на този закон са техническите средства и оперативните способности за тяхното прилагане, които се използват за изготвяне на веществени доказателствени средства – кино записи, видеозаписи, звукозаписи, фотоснимки и белязани предмети.“

По делото е установено, че сим-картата, с която е използвано GPS проследяващото техническо устройство, поставено върху ползван от свидетелите А. Ц.-М.а и Красимир Маринов (нейният приятел) лек автомобил с рег. № СВ 7741 НС, е закупена на името на дружество, собственост на Д. М.. И чрез приложената преписка за извършени обаждания от регистрирания номер към СИМ картата (л.101-104 от том 3 от пр.пр. 45375/2019 по описа на СРП, ДП - 441/2021 г. по описа на СО-СГП), с която е използвано техническото устройство е видно, че е осъществен контакт между двата телефона, собственост на Д. М., поради което и с оглед останалите факти по делото, за съда е напълно достатъчно да приеме, че обвиняемият Д. М. е осъществил състава и на престъплението по чл. 339а, ал.1 от НК.

Поради изложеното и в тази част на Постановлението на СРП за прекратяване на наказателното производство – а именно спиране на производството, поради това, че не е разкрит извършител, трябва да се отмени. Производството трябва да се върне на прокурора за продължаване на разследването с оглед правилното прилагане на закона.

В заключение, при извършената цялостна служебна проверка на обосноваността и законосъобразността на оспорения прокурорски акт, с който е финализирано наказателното производство по ДП № 441/2021 г. по описа на СО - СГП, пр. пр. № 46375/2019 г. по описа

на СРП, настоящият съдебен състав намира, че същият е постановен при правилно установена фактическа обстановка, но наблюдаващият по делото прокурор е достигнал до погрешни правни изводи. В тази връзка постановлението трябва да бъде върнато на прокурора за изпълнение на задължителните указания по прилагане на процесуалния и материалния закон.

Така мотивиран, на основание чл. 243, ал. 6, т. 3 НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление от 12.09.2022 г. на прокурор при Софийска районна прокуратура, с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 1, пр.2 НПК във вр. с чл. 143, ал. 1 във връзка с чл. 18, ал.1 от НК, е прекратено наказателното производство по ДП № 441/2021 г. по описа на СО-СГП, респективно пр. пр. № 46375/2019 г. по описа на СРП, образувано за престъпление по чл. 143, ал. 1 НК, като **незаконосъобразно**.

ВРЪЩА делото на Софийска районна прокуратура за изпълнение на задължителните указания по прилагане на процесуалния и материалния закон.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на Софийска районна прокуратура, обвиняемия Д. О. М. и на пострадалата А. Ц.-М.а.

Определението подлежи на обжалване и/или протестиране в седемдневен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____